

Verklaring van de Europese Beweging (Brussel, 19 juli 1965)

Source: Nieuwe Europa. Maandblad van de Europese Beweging in Nederland. Juli/Augustus 1965, n° 7/8. Den Haag. "De crisis in de E.E.G.", p. 140.

Copyright: (c) Europese Beweging in Nederland

Note: This document has undergone optical character recognition (OCR), so that full text search and copy/paste operations can be carried out. However, the result of the OCR process may vary depending on the quality of the original document.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/verklaring_van_de_europese_beweging_brussel_19_juli_1965-nl-859doe34-40b1-4112-8723-7a30a6fdf4d7.html

Last updated: 14/03/2017

DE CRISIS IN DE E.E.G.

Verklaring van de (internationale) Europese Beweging

1. De crisis welke de Europese Economische Gemeenschap op het ogenblik doormaakt, is bijzonder ernstig, niet alleen voor de zes landen, die lid zijn, doch ook voor de landen die zich geroepen voelen eens toe te treden. De crisis dreigt allereerst een fatale slag toe te brengen aan de evenwichtige voortgang der economische integratie en bijgevolg aan de welvaart.
De crisis is voorts een teken van het steeds meer uiteen gaan lopen van de opvattingen van de lid-staten over de politieke en democratische toekomst van de Europese Gemeenschap, en de aanhoudende oppositie welke tenminste één van de lid-staten aan de dag legt ten aanzien van de doelstellingen, de instellingen, de geest en methoden, zoals die door Robert Schuman op 9 mei 1950 zijn gedefinieerd en vervolgens neergelegd in de Verdragen van Parijs en Rome, welke de hoop der volken en een wet voor de staten blijven.
De crisis brengt tenslotte de mogelijkheid in gevaar welke de Europese volken zich, voor de eerste maal in hun geschiedenis, hadden geschapen om hun betrekkingen definitief een vreedzame grondslag te geven en hun toekomst af te stemmen op de federale en democratische Verenigde Staten van Europa.
2. Dat de Raad van de Gemeenschap niet, zoals was overeengekomen, voor 1 juli de financiering van de gemeenschappelijke landbouwpolitiek voor de overgangsperiode heeft weten te regelen, kan alleen aan de Raad zelve worden geweten.
Men kan de Commissie voor deze tekortkoming niet verantwoordelijk stellen. Zij had binnen de gestelde termijn, overeenkomstig de opdrachten die haar waren gegeven en krachtens de bevoegdheden die haar door het Verdrag zijn verleend, aan de Raad een samenhangend en politiek evenwichtig geheel van voorstellen voorgelegd, die de verdienste hadden de consequenties op korte en langere termijn te trekken uit de vroegere besluiten van de Raad. Deze voorstellen hadden bovendien in ruime mate de goedkeuring gekregen van het Europese Parlement en het Economisch en Sociaal Comité.
3. Het brute afbreken van de onderhandelingen na 1 juli, de dramatische consequenties die er onmiddellijk uit werden getrokken, zoals de weigering om de onderhandelingen binnen de instellingen van de Gemeenschap voort te zetten, zijn buiten alle proporties vergeleken met het menigverschil in de Raad, men kan zelfs spreken van een aantasting van het Verdrag.
Noch de Raad, noch de vertegenwoordigers van enige regering van een lid-staat, hebben het recht zich, onder welke omstandigheid ook, te onttrekken aan de verplichting om de bestudering voort te zetten van de voorstellen der Commissie, of het nu gaat om de oude of aangepaste voorstellen inzake de financiering der gemeenschappelijke landbouwpolitiek in de overgangsperiode, die uiteindelijk onduidelijk de duur hiervan vaststellen, of om de voorstellen voor gemeenschappelijke bestemming van de ontvangsten en de democratisering van de begrotingscontrole, welke elke wezenlijke gemeenschappelijke politiek veronderstelt en vereist.
4. Meer in het algemeen gezegd: geen enkele lid-staat van de Gemeenschap kan hopen zijn partners tot vervulling van hun verplichtingen te dwingen als dat in zijn voordeel is, terwijl hij zelf probeert zich te onttrekken aan de verplichtingen die hem op economisch gebied hinderen of op institutioneel gebied tegenstaan.
5. Op economisch gebied moeten de industriële gemeenschappelijke markt en de gemeenschappelijke landbouwmarkt, die elkaar aanvullen en van elkaar afhankelijk zijn, redelijk gelijktijdig worden verwezenlijkt, omdat anders het evenwicht tussen de voornaamste belangen en de sociale rechtvaardigheid in gevaar zouden worden gebracht. Die verwezenlijking brengt onontkoombaar een gemeenschappelijk beheer en een gemeenschappelijke financiering met zich mee, evenals een discipline waaraan de staten en de sectoren zich geleidelijk moeten onderwerpen zonder gedachten aan terugkeer. Anders zou de onomkeerbaarheid welke tot op heden de dynamiek van de Gemeenschap voedde, plaats maken voor onzekerheid welke, als ze zou aanhouden, het sein zou zijn voor stagnatie eerst, van het prijsgeven van wat verworven werd nadien.
Sedert 1 juli heeft de financiering der gemeenschappelijke landbouwpolitiek geen enkele juridische basis meer. Wanneer niet op korte termijn gemeenschappelijke regelingen tot stand komen, zal geen enkele regering de ernstige gevolgen hiervan kunnen verhinderen, allereerst op agrarisch gebied, vervolgens voor de verschillende takken van industrie en uiteindelijk voor het gehele sociale leven.
6. Op institutioneel gebied is het vraagstuk van deze tijd niet een versterking van de onafhankelijkheid der staten, waarvan de ontoereikbaarheid steeds weer door hun ligging en de techniek wor-

den geaccentueerd. Het gaat evenmin om het verzekeren van een vorm van samenwerking tussen staten, die altijd kan worden opgezegd en die – zoals het verleden op tragische wijze heeft bewezen – geen antwoord kan geven op de eisen welke doelmatigheid en vooruitgang stellen. Het werkelijke probleem van deze tijd is het bijeenbrengen en vergroten van de economische, diplomatieke en defensieve middelen der naties in een modern geheel, dat harmonie, vaderlandsliefde en vrede bevordert.

Binnen de Europese Gemeenschappen is het onvermijdelijk dat de beslissingen gemeenschappelijk genomen gaan worden en de inkomsten gemeenschappelijk worden gemaakt, met controle op een en ander door een direct gekozen Parlement. Hetzelfde geldt voor de uitbreiding van rol en bevoegdheden van de supranationale executieve. Dat bepaalde nationale staten proberen zich tegen dit historische proces te verzetten, kan slechts leiden tot vernietiging van de Gemeenschap en het verdwijnen van de voordelen die zij hen biedt.

Noch de rol van de Commissie, noch de overgang op 1 januari 1966 naar de derde etappe – gekarakteriseerd door meerderheidsbesluiten binnen de Raad – noch in het algemeen een verzwakking in minder supranationale zin van het institutionele evenwicht, dat juist zeer spoedig onvoldoende zal blijken te zijn, kan voor wie dan ook het onderwerp van een koehandel zijn.

7. De volkeren van België, Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg en Nederland weten, dat geen van hun staten in plaats van de Gemeenschap een nationale politiek kan stellen welke hun welvaart door groei en sociale rechtvaardigheid verzekert. Zij weten, dat het functioneren van de gemeenschappelijke instellingen voorwaarde is voor het huidige en toekomstige welzijn van de Gemeenschappelijke Markt. Zij weten dat de economische integratie van hun landen een stap is in de richting van de dringend noodzakelijke vorming van de Verenigde Staten van Europa.
Alle burgers in de Europese gemeenschap dienen zich te verenigen om te ageren tegen de gevaren die de Gemeenschappelijke Markt bedreigen en om de economische integratie te versnellen, teneinde een federale eenheid in Europa op te bouwen.

De EUROPESE BEWEGING, ten zeerste verontrust door de crisis van de Gemeenschappelijke Markt, doch nog weigerend te geloven aan een opzettelijke wil om de ontwikkeling te onderbreken:

1. **PROCLAMEERT PLECHTIG HAAR GELOOF** in de Europese Gemeenschap, haar trouw aan de beginselen die haar hebben gevestigd, haar verlangen om bij te dragen aan een bespoediging van de politieke en democratische voltooiing ervan op de federale grondslag welke de Verdragen eisen, evenals haar uitbreiding tot alle Europese landen die bereid zijn haar Verdragsverplichtingen aan te gaan. Zij verheugt zich in dit verband over de verklaring van de Britse Raad der Europese Beweging, die evenzeer als de Raden in de Zes een oplossing van de huidige crisis verlangt, zonder dat aan de integriteit van de Gemeenschap wordt getornd.
2. **NODIGT DE RAAD UIT** met spoed en zonder voorafgaande voorwaarden het onderzoek voort te zetten van het geheel van de voorstellen der Commissie, teneinde op korte termijn de voorwaarden voor de financiering der gemeenschappelijke landbouwpolitiek in de overgangsfase, het beginsel van de gemeenschappelijke bestemming der ontvangsten en de democratisering der begrotingscontrole vast te stellen.
3. **SPREEKT HAAR VERTROUWEN UIT IN DE COMMISSIE**, dat deze, teneinde de werkzaamheden van de Raad te vergemakkelijken, en met handhaving van de samenhang van haar voorstellen, de nodige initiatieven zal nemen in het kader van haar verantwoordelijkheid.
4. **DOET EEN BEROEP OP ALLE REGERINGEN**, die zich hebben uitgesproken ten gunste van de uitbreiding van de bevoegdheden van het Europese Parlement, de directe verkiezing van dit parlement, en het scheppen van eigen inkomsten van de Gemeenschap, om standvastig deze eisen voor de instelling van een werkelijk democratische Europese Gemeenschap te blijven steunen.
5. **BEZWEERT ELK DER ZES REGERINGEN** om op geen enkel ogenblik te tornen of te laten tornen aan de strikte toepassing van de regels der Europese Verdragen in het algemeen of, in het bijzonder, aan de overgang naar de derde etappe van de Gemeenschappelijke Markt op de voorziene datum van 1 januari 1966, en brengt in herinnering dat geen enkele regering het recht heeft de regelmatige functionering der Europese Gemeenschappen te belemmeren, met name niet door een boycot.
6. **DOET EEN DRINGEND BEROEP** op de openbare mening van de zes landen, op hun parlementen, de vertegenwoordigers van de economische sectoren en de sociale milieus om hun wil te bundelen en zich resoluut op te stellen in een strijd vóór de Europese Gemeenschap en de schepping van de Verenigde Staten van Europa, die een ieder persoonlijk aangaat.
7. **ROEPT VOOR EEN BUITENGEWOON CONGRES** op 1, 2 en 3 oktober 1965 de afgevaardigden op van al haar leden-organisaties, van de met haar geassocieerde bewegingen op velerlei terrein, en van alle economische, sociale en culturele organisaties in Europa.

Brussel, 19 juli 1965.

(vertaling)